

Skryté dějiny čtyřicátého verše – číslo dvacet jedna

Druhé běda – část osmá – Ezechiel číslo dvě

Jeff Pippenger

2026-08-05

Ezechiel představuje ty, pro něž Lev z pokolení Judova vykonal dílo vyučování, a Jeho základním poučením je „řádek za řádkem“.

Jimž řekl: Toto jest odpočinutí, jímž můžete dát odpočinout unavenému; a toto jest občerstvení. Oni však nechtěli slyšet. I stalo se jim slovo Hospodinovo příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět, a byli zlomeni, lapeni do osidla a zajati. Izajáš 28,12.13.

V současnosti Lev z pokolení Judova otevírá knihu Ezechiel. Je nám sděleno, že Ezechiel je knězem ve třicátém roce, ať už „třicet“ představuje jeho symbolický věk jako kněze, nebo třicátý rok v prorocké linii, která začala při Josiášově Velkém jubileu. Konečné kněžství posledních dnů tvoří sto čtyřicet čtyři tisíc a dávné doslovné dějiny předobrazují symbolické dějiny posledních dnů.

Ale vy budete nazváni kněžími Hospodinovými; budou vás nazývat služebníky našeho Boha; budete jíst bohatství pohanů a jejich slávou se budete chlubit. Izajáš 61,6.

Ezechiel je symbolem Božího lidu v posledních dnech — oněch posvátných dějin, které označuje každé prorocké svědectví. Tyto posvátné dějiny jsou hnutím třetího anděla, které bylo zvláště předobrazeno hnutím prvního anděla v roce 1840. Hnutí prvního anděla bylo alfa-andělem tří andělů a třetí je omega-andělem. Ezechiel je proto uveden do souladu s Petrem v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Symbolické dějiny, v nichž jsou Petr i Ezechiel umístěni, jsou představovány jako dějiny Pania.

Malá kniha

Ezechiel bere malou knihu, stejně jako Jan ve Zjevení desáté kapitole.

Ale ty, synu člověka, slyš, co k tobě mluvím; nebuď vzpurný jako ten vzpurný dům: otevři svá ústa a sněz, co ti dávám. A když jsem pohleděl, hle, byla ke mně vztažena ruka; a hle, v ní byl svitek knihy; i rozvinul jej přede mnou; a byl popsán uvnitř i zevně; a bylo na něm napsáno: náрек, kvílení a běda. I řekl mi: Synu člověka, sněz, co nalezneš; sněz tento svitek a jdi, mluv k domu Izraelskému. Otevřel jsem tedy svá ústa a dal mi sníst ten svitek. A řekl mi: Synu člověka, nakrm své břicho a naplň svá střeva tímto svitkem, který ti dávám. I snědl jsem jej; a byl v mých ústech sladký jako med. Ezechiel 2,8–10; 3,1–3.

V desáté kapitole Zjevení Jan jí malou knížku a celá tato kapitola představuje zjevení Boží moci od 11. srpna 1840 do 22. října 1844.

„Anděl, který se spojuje v hlásání poselství třetího anděla, má osvítit celou zemi svou slávou. Zde je předpověděno dílo celosvětového dosahu a nevídané moci. Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavný projev Boží moci; poselství prvního anděla bylo neseno na každou misijní stanici na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl v kterékoliv zemi zaznamenán od reformace šestnáctého století; to vše však má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.“ The Great Controversy, 611.

Ezechiel je v souladu s Janem v desáté kapitole Zjevení, takže Petr, Jan a Ezechiel stojí společně na svém určeném místě v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Roky 1840 až 1844 představují čtyřleté období, které započalo, když se časové proroctví, jež začalo obdobím jednoho sta padesáti let dne 27. července 1299, naplnilo. Těchto „pět měsíců“ skončilo a spojilo se s časovým proroctvím tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů, které dospělo ke svému závěru dne 11. srpna 1840, kdy slavné zjevení moci Boží trvalo až do 22. října 1844. Poté se uplatňování proročského času skončilo.

A přísahal při tom, jenž žije na věky věků, jenž stvořil nebe i to, co je v něm, zemi i to, co je na ní, i moře i to, co je v něm, že času již více nebude. Zjevení 10,6.

Prorocký čas skončil jako platné uplatnění proroctví dne 22. října 1844. Ezechiel, Petr a Jan každý představují Boží moudré panny hnutí prvního a druhého anděla a také hnutí třetího anděla.

Vidění

Prvních „jedenáct“ kapitol Ezechiele představuje řadu „vidění“, jak je uvedeno v prvním verši první kapitoly.

I stalo se ve třicátém roce, ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi zajatci u řeky Kebar, že se otevřela nebesa a viděl jsem vidění Boží. Ezechiel 1,1.

„Vidění“ prvních jedenácti kapitol bylo nejprve dáno v první kapitole při řece Kebaru, poté bylo rozvedeno ve vidění třetí kapitoly na „pláni“ a následně znovu ve vidění osmé kapitoly v Jeruzalémě. Tři místa — řeka Kebar, plán a Jeruzalém — představují tři vidění, která společně tvoří jedno vidění, jímž jsou „vidění“ prvního verše a prvních „jedenácti“ kapitol.

Jubileum

Považovat třicátý rok za třicátý rok jubilejního cyklu, který započal při proslulé Jósijášově Pasše a poté skončil 22. října, lze snadno doložit, neboť tato konkrétní linie posvátných dějin je zřetelně zobrazena, řádek za řádkem, více než jedním svědkem. Například: Pascha představuje jarní svátky a den smíření představuje podzimní svátky. Leviticus dvacet tři je tedy v souladu s jubilejním cyklem, který započal s Jósijášem. Existují i jiné linie, které se shodují s dějinami představovanými králem Jósijášem až do 22. října 573 př. Kr. Historické naplnění jubilejního roku dne 22. října 573 př. Kr. je potvrzováno historiky.

Chronologové se obecně přiklánějí k tomu, že Den smíření připadl na 22. října 573 př. Kr., a také Jósijášova veliká Pascha v roce 622 př. Kr. je těmito biblickými chronology přijímána jako

ustálené datum. Pascha, symbol jarních svátků, zahájila čtyřicetidevítiletý jubilejní cyklus, který skončil u symbolu podzimních svátků v Den smíření. Sedm týdnů let, jež tvořily čtyřicet devět let, bylo symbolem soboty země.

„Na každé stránce, ať už jde o dějiny, přikázání či proroctví, jsou starozákonní Písma ozářena slávou Božího Syna. Nakolik to bylo božského ustanovení, celý systém judaismu byl soustředěným proroctvím evangelia. Kristu „vydávají všichni proroci svědectví“. Skutky 10,43. Od zaslíbení daného Adamovi, dále skrze linii patriarchů a zákonný řád, slavné světlo nebe zřetelně ukazovalo stopy Vykupitele. Vidoucí spatřovali betlémskou Hvězdu, přicházejícího Šílo, když se před nimi budoucí věci odvíjely v tajemném průvodu. V každé oběti byla ukázána Kristova smrt. V každém oblaku kadidla vystupovala Jeho spravedlnost. Při každém jubilejním troubení zaznívalo Jeho jméno. V posvátném tajemství svatyně svatých přebývala Jeho sláva.“ Touha věků, 211.

Sedmnáct.

Sedekjáš byl odveden do Babylóna, když Jeruzalém padl, čtrnáct let před rokem 573 př. Kr. Židovští historikové určují jubilejní cyklus od Joziáše v roce 622 do 22. října 573 jako 17. jubilejní cyklus. Období od bitvy u Ráfie do bitvy u Pania trvalo sedmnáct let. Ptolemaios byl vítězem v bitvě u Ráfie a vládl jako král jihu sedmnáct let. Od Milánského ediktu až do doby, kdy Konstantin v roce 330 rozdělil svou říši, uplynulo sedmnáct let. V sedmnáctém jubilejním cyklu byl Jeruzalém zničen Nebúkadnesarem.

Nebo synové Izraele zůstanou po mnohé dny bez krále a bez knížete, bez oběti a bez posvátného sloupu, bez efódu a bez terafimů. Potom se synové Izraele navrátí a budou hledat Hospodina, svého Boha, i Davida, svého krále; a v posledních dnech budou s bázní přicházet k Hospodinu a k jeho dobrotě. Ozeáš 3,4.5.

Ozeáš pojednává o tématu, které se přímo vztahuje k zajetí Sidkijáše, ačkoli zároveň představuje počátek zajetí severního království roku 723 př. Kr. Důvod, proč Ozeášův oddíl souvisí se svědectvím Ezechiellovým, spočívá v odmítnutí Boha tehdy, když Izrael trval na lidském králi. Touha Izraele být ovládán lidským králem spíše než Králem božským je v soudu „sedmi časů“ v Leviticu 26 vyjádřena jako „pýcha vaší moci“.

A jestliže mne ani přes toto všechno nebudete poslouchat, budu vás za vaše hříchy trestat sedmkrát více. Zlomím pýchu vaší moci a učiním vaše nebe jako železo a vaši zemi jako měď. Leviticus 26:18, 19.

„Pýcha vaší moci“ představuje touhu Izraele být jako svět a mít vlastního krále. Odnětí krále severnímu království roku 723 př. Kr. a potom zajetí krále Sidkijáše z jižního království roku 586 př. Kr. představuje zlomení „pýchy“ starověkého Izraele; a pýcha předchází pádu. V biblickém proroctví je „mocí“ král nebo království a pýcha Izraele, která se projevila zajištěním lidského krále, znamená odmítnutí teokracie a Božského krále.

I stalo se, když Samuel zestárl, že ustanovil své syny za soudce nad Izraelem. Jméno jeho prvorozeného bylo Joel a jméno druhého Abijáš; byli soudci v Beer-šebě. Avšak jeho synové

nechodili po jeho cestách, nýbrž uchýlili se za ziskem, brali úplatky a převraceli právo. Tehdy se shromáždili všichni starší Izraele a přišli k Samuelovi do Rámy a řekli mu: Hle, ty jsi zestárl a tvoji synové nechodí po tvých cestách; ustanov nám nyní krále, aby nás soudil, jako je tomu u všech národů. Avšak ta věc se Samuelovi nelíbila, když řekli: Dej nám krále, aby nás soudil. I modlil se Samuel k Hospodinu. A Hospodin řekl Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, co ti říkají; neboť nezavrhli ti tebe, nýbrž zavrhl mne, abych nad nimi nekraloval. Podle všech skutků, které činili ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až do tohoto dne, jimiž mne opustili a sloužili jiným bohům, tak činí i tobě. Nyní tedy uposlechni jejich hlasu; avšak důrazně je varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat. 1 Samuelova 8,1–9.

Je třeba poznamenat, že v tom okamžiku Izrael zavrhl nejen Boha jako svého krále, nýbrž i Ducha prorocký, jak jej představoval Samuel, neboť je psáno: „mne opustili a sloužili jiným bohům, tak činí i tobě.“

„Satan se... neustále snaží podsunout padělek, aby odvedl od pravdy. Úplně posledním satanovým klamem bude zmařit svědectví Ducha Božího. ‚Kde není vidění, lid pustne‘ (Příslaví 29,18). Satan bude důmyslně působit různými způsoby a skrze různé prostředky, aby oťrásl důvěrou ostatku Božího lidu v pravé svědectví.

„Proti Svědectvím bude roznícena nenávist, která je satanská. Satanovo působení bude směřovat k tomu, aby podlomilo víru církví v ně, a to z tohoto důvodu: Satan nemůže mít tak volnou cestu k tomu, aby vnášel své klamy a poutal duše ve svých bludech, jsou-li dbáno varování, napomenutí a rad Ducha Božího.“ Selected Messages, kniha 1, 48.

Posledním klamem pro teokracii starověkého Izraele bylo odmítnutí nejen Boha, ale i Ducha prorocký. Toto odmítnutí v roce 1097 př. Kr. předobrazuje poslední klam laodicejského adventismu sedmého dne v roce 1863. „Sedm časů“ z Leviticu dvacet šest je Boží slovo a Duch prorocký o „sedmi časech“ prohlašuje, že „nemělo být změněno“.

„Viděla jsem, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že číselné údaje byly takové, jaké je On chtěl; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých z těchto údajů a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

Duch prorocký zjevně schválil „sedm časů“ a její schválení bylo varováním, aby se neměnila čísla na mapě, na níž jsou „sedm časů“ středním sloupцем a pravým horním rohem. S padělanou mapou Uriáše Smithe v roce 1863 se započalo postupné odmítání základních pravd, předobrazené starověkým Izraelem v jeho odmítnutí Boha, a Duch prorocký označil vzpouru roku 1863. Datum vzpoury roku 1863 se shoduje s prorockou linií vyloženou v knize Ezechiel. V této dějinné linii byl závěrem zánik Jeruzaléma, který byl předobrazem nedělního zákona. Období od roku 1863 do brzy přicházejícího nedělního zákona bylo předobrazeno dějinami krále Saula od roku 1097 př. Kr. do Sidkiáše v roce 586 př. Kr.

Sedekiáš byl odveden do babylónského zajetí čtrnáct let před jubilejním rokem 573 př. Kr. Sedmnáctý jubilejní cyklus začal roku 622 př. Kr. a ve třicátém roce je Ezechiel ustanoven jako kněz roku 591 př. Kr.; potom, o pět let později, byl Jeruzalém zničen roku 586 př. Kr. Byl zničen v

tentýž den roku, v jaký byl podruhé zničen v roce 70 po Kr. Titem. První verš první kapitoly Ezechiele spadá pět let před zničení Jeruzaléma a devatenáct let před vidění chrámu ve čtyřicáté kapitole.

Ve dvacátém pátém roce našeho zajetí, na počátku roku, desátého dne v měsíci, čtrnáctého roku poté, co bylo město pobito, právě toho dne byla nade mnou ruka Hospodinova a přivedla mne tam. Ezechiel 40,1.

Za neposlušnost vůči smlouvě o sabatu země Bůh stanovil, že „sedmkrát“ bude kletbou za neposlušnost vůči sedmému roku, jenž je sabatem země. „Čas“ je rok a „rok“ má tři sta šedesát dní; sedmkrát tři sta šedesát činí dva tisíce pět set dvacet let. Millerité možná nepoužívali označení „dvacet pět dvacet“, avšak obě jejich posvátné tabule číselně uváděly dva tisíce pět set dvacet let.

Vyhlášení kletby sedmi časů nad severním královstvím Izraele i nad jižním královstvím Judy bylo prvním, anebo lze říci „základním“, či dokonce „alfou“ porozuměním Williama Millera. Roku 1863 laodicejská církev adventistů sedmého dne odmítla základní porozumění Millerových objevů; „objevů“, které představovaly celý základ milleritského hnutí. Inspirace přímo varovala, že by se to mohlo stát, a stalo se to, a stalo se to již dávno.

Základ chrámu, který byl znovu vystavěn po zajetí v Babylóně, byl dokončen v průběhu dějin prvního dekretu a před druhým dekretem. Chrám byl plně vystavěn v dějinách druhého dekretu. Ve třetím dekretu byla doslovnému starověkému Izraeli navracena národní svrchovanost. William Miller představoval prvního anděla, který přišel v roce 1798 a byl zmocněn 11. srpna 1840. Druhý anděl přišel poté, co byly položeny základy, jak to znázorňovala mapa z roku 1843, která byla vydána v květnu 1842. Při prvním zklamání roku 1844, alfa zklamání roku 1844, přišel druhý anděl a také doba prodlení v podobenství o pannách, a když bylo poselství druhého anděla zmocněno na táborovém shromáždění v Exeteru, chrám byl dokončen. Poté při velkém neboli omega zklamání roku 1844 Posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu, v naplnění dvou tisíc tří set let, které začaly třetím dekretem a skončily příchodem třetího anděla.

Jóšijáš znamená „základ Boží“. Ať jde o krále Jóšijáše nebo o Josiaha Litche; oba jsou symboly základů, jak jsou znázorněny v historii prvního výnosu a jak jsou znázorněny jarními svátky předloženými v prvních dvaadvaceti verších třetí knihy Mojžíšovy, dvacáté třetí kapitoly. Základy, jarní svátky i první výnos jsou všechno symboly roku 1840 a zmocnění prvního anděla. Dne 22. října 573 př. Kr., jak je uvedeno v Ezechielovi, kapitole čtyřicáté, verši prvním, je symbolem 22. října 1844 a otevření soudu nad mrtvými, a také symbolem 11. září 2001 při otevření soudu nad živými. Každý, kdo sledoval tyto články, by měl znát aplikace, které používám.

Ezechiel je symbolem v rámci prorockých dějin, jak jsou představeny v jeho spisech. Ezechiel je přítomen, když se na konci osmé kapitoly pětadvacet mužů klaní slunci. Je přítomen také v následujících kapitolách, když je na Jeruzalém uvedeno „zapečetování, po němž následuje pobíjení“, které Ellen Whiteová ztotožňuje s církví adventistů sedmého dne. V prvních jedenácti kapitolách je Ezechiel uveden do nebeské svatyně, aby přijal své pokyny, stejně jako byli v roce 1844 povoláni učinit milerité a jako je k tomu nyní povoláváno toto hnutí.

Tak vám bude Ezechiel znamením: podle všeho, co učinil, budete činit; a až se to stane, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin. Ezechiel 24,24.

Když toto přijde

Když v posledních dnech dospějeme do bodu, kdy se mezi Božím lidem opakují věci, jež Ezechiel znázornil, tehdy jsme dospěli ke znamení Ezechielovu. Když víte, že Ezechiel představuje sto čtyřicet čtyři tisíc, a víte to s takovou mírou víry a porozumění, která v sobě nese posvěcené očekávání, že vše, co Ezechiel ve svých spisech znázornil, je předobrazem posvátné posloupnosti událostí v posledních dnech, týkajících se sto čtyřiceti čtyř tisíc — když to víte, tehdy „poznáte“, že „Hospodin“ je „Bůh“.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.